

Toen waren zij allen bijeen op één plaats.

Nu zijn wij al weken van elkaar verwijderd, elk apart in ons eigen huis.

Toen vulde de Geest heel het huis.

Nu voelen wij allen steeds scherper het gemis en de leegte.

Toen zagen zij vurige tongen die zich over iedereen verspreidden.

Nu hebben wij enkel herinneringen aan ons vroeger samenkomen
en behoedzame hoop op weer een eerste samenkomen binnenkort.

En toch is Pinksteren toen en nu dezelfde beleving,
dezelfde opdracht, dezelfde kans.

Verlies en verdriet overstijgen.

Teleurstelling en moedeloosheid laten wegebber.

Melancholie en alleen-zaamheid overwinnen.

Wij worden opgevorderd om onszelf voorbij te steken.

Blijven verdragen. Blijven vertrouwen.

Blijven hopen. Blijven verduren.

Is dat niet het teken dat wij delen in zijn Geest en Liefde?

Laten wij er zelf aan beginnen en elkaar daartoe aanmoedigen.

Elke stap telt!

Een eerste weerzien en samenkomen kan al veel betekenen!

Laten wij elkaar stap voor stap weer zoeken en vinden

en onze groepen en gemeenschappen weer trapsgewijze heropbouwen.

Zou dat niet de kracht van Pinksteren zijn

in deze langdurende coronatijd?

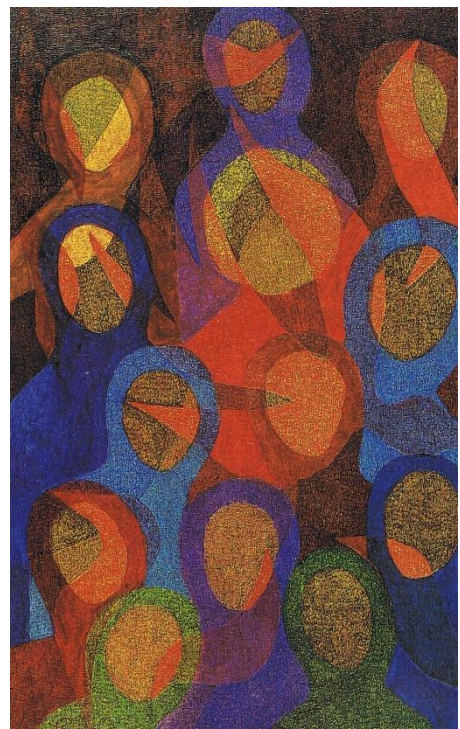
Wat wij al zo vaak samen zongen vroeger,

kunnen we nu waarmaken in ons leven en samenleven:

*'De Geest van God bezielt die koud zijn en versteend,
herbouwt wat is vernield, maakt één wat is verdeeld.'*

JPV

27/05/2020

(Beeld: Frère Sylvain – Taizé)